

ENTERIŐRTÖRTÉNETEK – Térrekonstrukciós kísérletek a kulturális emlékezet párizsi

helyszínein: André Kertész és Brassaii privát terei ma

TÉZISEK

Enteriőrtörténetek c. munkám plurális szemléletű urbánus tapasztalatok dokumentuma, mely tényeredményeket és alkotói tevékenységet egyaránt felmutat. A kulturális emlékezet párizsi helyszínei és a fotográfia kapcsolata köré szerveződik, André Kertész és Brassaii egykori lakásainak térrekonstrukciós kísérletein keresztül.

Munkám képközi kommunikációs módja párhuzamba állítható az intertextualitás genette-i rendszerével. Értelmezéséhez az intertextualitás fotografikus metaforájának (intervizualitás) lehetséges tartományaira keres rá. Intervizuális kapcsolati modelljeim kronologikus, topográfiai és mediális elméleti sémákra épülnek.

A reprezentációs modell kulcsmotívuma az archívumok fotóin rögzített szituációk, enteriőrök, melyeknek feltárása kapcsolatot teremt a múlt és jelen között. Az archeológia során felszínre került képi információk és földrajzi megfelelőjük kapcsolódási pontok, egymást hitelesítik. Kiegészítik az egykori lakók életrajzainak eddig ismeretlen részleteit, és lakhelyeik letapogathatóságával többszintű ismerethez juttatnak. Az emlékezet helyeire való rámutatás megközelíthetővé teszi a múltat, és lehetőséget teremt azok kollektív emlékezetbe való beemelése. A hely archívumi fotóinak képe idézetként jelenik meg az *Enteriőrtörténetekben*, *mise en abyme* módon intervizualitást teremt. Történeti előzmény státuszában, a múlthoz való kapcsolásával képi lábjegyzet, hipervizuális tagként értelmezhető.

A munka kollektív természete és az ismeretlen helyek feltárása nemcsak az archívumok gazdagítását célozza meg, de szociális szegmenseket érintve a kortárs lakókat is bevonja az alkotói közösségbe. Az interpretációs gyakorlat megvalósíthatósága az esetlegesség lehetőségét hordozza, bizonytalan kimenetelű szituáció. A metódus topográfiai és kronologikus rendezői elvekre épül.

Az urbánus privát tér szerepe korokon átível. Az egykori- és aktuális lakók egy az időben lineáris, térben párhuzamos virtuális lakóközösséget alkotnak. Egymáshoz való kapcsolódásuk pontja életterük története és földrajzi koordinátája.

A szituáció újratereztésének módja kronologikus rendezői elvet követ, ahol a hangsúly részben az periodicitáson, részben pedig az egyidejű cselekedeten van. A tárgyalt tér jelenlegi használói az archív képek alapján egyszerre fotózzák egymást, így készítik el, saját önportréjukat és újabb korrajzot.

A metódus a nem-lineáris olvasatot támogatja, nyitott értelmezési utak lehetőségét kínálja, bevonja a befogadót az időmátrixba, a megértés folyamatába. A térrekonstrukciós képhalmaz elemei meta-szinteken magyarázzák egymást, a fotózást fotózzák. Az archivizualitás a képek közös tárgyára való rámutatásokban érhető tetten.

A fotózás aktusának ismétlése az adott térben egy ciklust alkot, múlt és jelen között közvetít, továbbgondolásra készlet.